

Karsten Høgilds prædikenrefleksion ved klima- andagt

Taler

Karsten Høgild
Provst for Aarhus Vestre Provsti

Dato

13. december 2009

Sted

Houlkær Kirke

Omstændigheder**Salmer**

Op, al den ting, som Gud har gjort
Dejlig er jorden

1 For få minutter siden lød kirkeklokkerne mange steder i Danmark. Ja, ikke nok med det – de har lydt rundt om på hele Jorden. Ikke nødvendigvis klokker, men så hvad kirken ellers bruger til at kalde mennesker sammen med. Det kan være en gammel bilfælg i Afrika. En konkylie i Oceanien. Eller noget helt fjerde.

5

Hvad det end var, man brugte til at give lyd, var det et udtryk for, at vi kloden rundt står med et fælles ansvar for den jord, vi bor på. Ingen kan sige sig fri for det ansvar – alle er vi forbundet og afhængige af hinanden. Det kommer i særdeleshed til udtryk i de udfordringer, vi står med nu, hvor klimaet forandres.

10 Temperaturen stiger, vandstanden forhøjes, naturen lider overlast. Ingen kan i yderste konsekvens præcist forudsige, hvor det hele skal ende, og hvor stor en trussel det hele i grunden er.

15 Men som kristne *må* det tale til os, når vi bliver gjort opmærksomme på, hvordan vi udnytter vores gudsskabte klode mere end godt er. Når vi i de rige lande lever et liv, der medfører store problemer for de fattige lande. Vi har nu engang fået livet givet af Vorherre for at dele det med hinanden, for at tage vare på hinanden – og ikke for at leve det på bekostning af andre.

20 Klimaet er blevet et diskussionsemne i snart sagt enhver sammenhæng i disse uger. Medierne ofrer det meget spaltepads og sendetid. Og hvor man end kommer frem og drikker en kop kaffe sammen, falder snakken let ind på klimaet. Det er et emne, der i den grad kan dele vandene. Mange mener at vide bedre end deres modpart.

25

Ind i den til tider ophedede debat tænkte jeg, at vi til denne andagt i kirken kunne have gavn af at høre et uddrag af Guds tale til Job fra Det gamle testamente. Her bliver Job anvist sin rette plads – som menneske – hverken
30 mere eller mindre. Mennesket skal ikke hovmodigt formaste sig til at tro, at det kan kigge Gud i kortene. Det skal kende sin begrænsning. Gå frem med varsomhed. Tænke ydmygt om de allerstørste spørgsmål her i verden.

Men at kende sin plads og sin begrænsning som menneske må aldrig føre til, at
35 vi bare lader stå til. Vi må ikke bare tænke, at Gud i sin store visdom nok skal sørge for at kompensere for vores lemfældige livsførsel. Gud er ganske vist så meget visere end mennesker, men han har sat os i verden med frihed og ansvar – til at gøre godt eller gøre ondt. Han har givet os vores forstand, vores omtanke og vore evner for at tage vare på den verden, han har skabt.

40 Som Guds forvaltere, som Guds havemænd på jorden, kræves det af os, at vi med vores handlemåde lever op til vort betroede ansvar. Det kniber det gevaldigt med – klimaforandringerne giver os syn for sagn. For mig at se er det nok et udtryk for en gammel kendt problematik: At vi som mennesker ligger
45 under for skadelige kræfter. Det de gamle kaldte for *dødssynder*. Flere af dem stikker sit ansigt frem, også når det kommer til udnyttelse af jordens ressourcer og vores tøven med at ændre adfærd: Dovenskab, frådseri, vellyst, hovmod.

Hvad gør vi så med vores skyld? Ja kristendommens budskab er at vi skal gå det
50 rigtige sted hen med den, nemlig til Gud. Dér er der tilgivelse at hente – og kun *den* kan sætte os fri – til at tage fat – på ny.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

55

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Klimaprædiken, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

60

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/karsten-hogilds-praediken-ved-temagudstjenesten-om-gud-klima-og-menneskets-ansvar>